

Robert Thorogood

Marlow'
mõrvaklubi

Inglise keelest tõlkinud Krista Eek

Originaali tiitel:

Robert Thorogood

„The Marlow Murder Club“

HQ / HarperCollinsPublishers Ltd, 2021

Kaanekujundus © HQ, 2021

Tekst © Robert Thorogood, 2021

Eestikeelne tõlge © Krista Eek ja kirjastus Tänapäev, 2021

Toimetanud Anu Rooseniit

Kujundanud Siiri Timmeman

ISBN 978-9916-17-010-6

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

„Tempokas, naljakas ja sünge lugu. Jumaldan Robert
Thorogoodi stiili.“

Peter James

„Hiilgav teos.“

Daily Express

„Meisterlik ajaviide ... kõik Agatha Christie teostele
omased atribuudid on kenasti olemas.“

Independent

„Agatha Christie fännidele.“

Mail on Sunday

„Tõeline maiuspala.“

Radio Times

„Ääretult nauditav ja kergelt kõhedust tekitav romaan,
mis pakub lugejale algusest lõpuni otsatut rõõmu.“

Heat

Robert Thorogood on populaarse teleseriaali „Surm paradüis“ looja ning on kirjutanud sarja ainekul mitmeid uurija Richard Poole'i tegemistest pajatavaid romaane.

Robert on sündinud Essexis Colchesteri linnas. Tema armastus kriminaalromaanide žanri vastu sai alguse juba kümneaastasena, kui ta luges läbi oma esimese päris romaani – Agatha Christie „Hädaoht End House'is“.

Robert elab Buckinghamshire'is Marlow's koos oma naise, laste ja kahe *whippet*'iga, Wally ja Eviega.

Jälgi teda Twitteris @robthor.

Katie B.-le

1. peatükk

Proua Judith Potts oli seitsekümmend seitse aastat vana ja oma eluga otsatult rahul. Ta elas Thamesi jõe ääres oma isiklikus Arts & Crafts stiilis* häärberis, tal oli töö, mida ta armastas ja mis sisustas ta aega täpselt parajal määral, kulutamata seda liigselt, ning mis kõige parem, ta ei pidanud jagama oma elu mitte ühegi mehega. See tähendas, et mitte keegi ei küsinud temalt kunagi, mida ta kavatses õhtusöögiiks valmistada, et ta ei pidanud iga kord kodust lahkudes kellelegi ütlema, kuhu ta läheb, ega kuulama kellegi hädaldamist, et ta kulutab liiga palju raha viskile, mida tal oli kombeks igal õhtul kella kuue paiku üks väike klaasike juua.

Päeval, mil Judithi elu muutus, oli käes suve haripunkt ning Inglismaa oli vaevelnud juba nädalaid kuumalaine kütkes. Judith oli avanud kõik aknad, et püüda õrna tuuleõhku, mis võis mööda jõeorgu alla puhuda, kuid paistis, et sellest polnud kasu. Päikese kuumus oli tunginud ta maja tellistesse ja taldesse, takerdudes selle tammepuust trepi ja siserõdude vahele.

Pärast teleuudiste ees õhtusöögi söömist lükkas Judith tühja taldriku kõrvale ja võttis kätte ristsõnalehe Puzzler viimase numbri. Ta keeras ette loogikamõistatuse ja hakkas seda lahendama. Tavaliselt meeldis talle väga vihjeid matemaatiliste

* Arts and Crafts Movement. Inglismaal 1880. aastatel levima hakanud tööstustoodangule vastanduv ja traditsioonilist käsitööna valminud kunsti väärtustav liikumine, mõjutanud tugevalt juugendit. – Tõlkija märkus

ühtede ja nullideni taandada, kuid täna õhtul polnud ta südamega asja juures. Oli liiga palav, et korralikult keskenduda.

Judithi sõrmed leidsid masinlikult võtme, mis tal kaelas keti küljes rippus, ja tema mõtted triivisid mälestuste radadele, suundudes palju pimedamasse aega. Ta kargas toolilt püsti. See ei lähe mitte, ütles ta iseendale. Ei lähe teps mitte. Ta võis leida alati midagi muud, millega oma aega sisustada. Ta vajab keskkonnavahetust, muud ei midagi, ja tal oli täiuslik lahendus käepärast.

Judith hakkas riideid seljast võtma, tundes teravalt, kuidas iga eemaldatud rõivaese teda päeva lämmitavatest kammitstest üha enam vabastas. Ta pulbitses üleannetust rõõmust, kui lõpuks alasti keset tuba seisis. Ta sammus üle koridori, möödus oma Blüthneri tiibklaverist, mida mängis ainult siis, kui oli väga purjus, ja võttis välisukse kõrvalt nagist tumehalli villase keebi.

Keep oli Judithi kõige kallim varandus. Ta rääkis kõigile, kes küsisid – ja paljud tegidki seda –, et keep hoidis teda talvel soojas, täitis suvel piknikuteki aset ja et ta võis selle üle pea tõmmata isegi siis, kui jäi ootamatu kevadise vihmavalingu kätte.

Mis kõige parem, Judith uskus, et keep tegi ta ka nähtamatuks. Ta kooris igal õhtul ja iga ilmaga riided seljast, mässis keebi enda ümber ja astus koduuksest välja, teda täitmas ülimagus üleannetuse värin. Ta torkas jalad iidsetesse kummikutesse ja sammus läbi põlvini ulatuva rohu – sah-sah-sah – oma paadikuuri. Täpselt nagu Judithi majal, nii oli ka paadikuuril puitkarkass, selle seinad olid laotud roosadest tellistest ning see jättis endast samasuguse kergelt ajahambast puretud mulje.

Judith sisenes ämblikuvõrgusesse pimedusse ja lükkas

kummikud jalast. Ta riputas keebi vana nagi külge ja astus teda välismaailma eest ikka veel varjavate paadikuuri vana-de uste vahelt mööda kividest laotud staaplit alla Thamesi voogudesse.

Külma vee oma ihu vastas tundmine oli Judithi jaoks peaaegu religioosne kogemus ja ta hingas pahinal välja, kui ettepoole jõe embusesse vajus. Äkitselt oli ta kaalutu, teda toetamas pehme vesi, mis näis paitavat ta keha kui siid.

Ta ujus ülesvoolu, õhtuse päikesepaiste valgus tema ümber veepinnal teemantide kombel sillerdamas. Judithi suule kerkis naeratus. Ta naeratas ujumas käies alati. Ta ei saanud sinna midagi parata. Thamesi kallasrajal võisid liikuda koerajalutajad ning mitte eriti kaugel oli kahtlemata rohkesti inimesi – Judith suunas pilgu Marlow' kiriku torni ja viktoriaanliku ripsilla poole, mis ühendas linna jõe teisel kaldal asuva Bishami külaga. Mitte keegi neist inimestest ei teadnud aga, et nende läheduses ujus ihualasti üks seitsmekümne seitsme aasta vanune naine.

Ent just siis, kui Judith mõtles, *vaat see on tõeline elu*, kuulis ta hüüatust.

See kõlas jõe vastaskaldalt, tema naabri Stefan Dunwoody maja lähedusest. Madala veetasemega jões ujuval Judithil oli aga raske täpsemalt näha, mis lahti. Kalda ääres tihedalt kasvavate hundinuiade tõttu paistis temani ainult Stefani maja katus.

Judith kikitas kõrvu, kuid kõik oli vaikne. Ta oletas, et ehk oli see olnud mõni loom. Koer või ehk rebane.

Ent siis kuulis ta valju mehehäält, mis hüüdis: „Oota, ei!“

Taeva päralt, mis see veel oli?

„Stefan, kas see oled sina?“ hõikas Judith jõest, kuid tema sõnad kadusid püssilasu äkilisse kärgatusse.

„Stefan?“ hüüdis ta uuesti, hirm südamesse pugemas. „Kas sinuga on kõik korras?“

Vastuseks kõlas vaid vaikus. Aga Judith teadis, mida ta oli kuulnud. Keegi oli püssi lasknud. Ja Stefan oli hüüatanud vahetult enne seda. Mis siis, kui ta lebas nüüd maas, kuulihaavast jooksmas veri, ja vajab päästmist?

Judith hakkas kiiruga Stefani maja poole ujuma, kuid mõistis kalda äärde jõudes, et tal oli probleem. Stefan oli ääristanud kalda hundinuiade taga laineplekiga, et kaitsta muru jõe erosiooni eest. Judith teadis, et hundinuiade vahelt läbitungimine kataks ta ihu lõikehaavadega, ent isegi kui ta suudaks kaldani jõuda, siis ei jaksaks ta end veest välja tõmmata. Tal polnud selleks piisavalt jõudu.

Ta märkas enda ees kõrkjate vahele lükatud sinist kanuud. Kas ta saaks seda kuidagi ära kasutada, et end veest välja upitada? Ta üritas kanuu otsast kinni haarata, aga see ei õnnestunud tal korralikult. Kanuu ulpis korgi kombel üles ja alla ning Judith mõistis, et ta tasakaal polnud niikuinii piisavalt hea, et kanuusse ronida. Ta otsustas siiski veel ühe korra proovida ja tal õnnestus peaaegu end kanuusse tõmmata. Viimasel hetkel vajus kanuu koos temaga aga ääretu aeglusega ümber, Judithi haare lõdvenes ja ta kukkus kohmaka plärtsatusega tagasi vette.

Judithi peanupp ilmus õhku ahmides veepinnale ja ta raputas juustest suurema vee välja. Kanuu ei tulnud kõne allagi, aga mida muud võiks ta teha?

Judith ujus tagasi jõe keskele, otsides pilguga meeletult kedagi, kes saaks teda aidata. Kus olid nüüd need koe-rajalutajad ja armunud paarid, kui neid vaja oli? Ta ei näinud

kedagi. Ta sai teha vaid üht. Ta pöördus ja hakkas nii kiiresti kui võimalik kodu poole ujuma.

Tagasi paadimajja jõudes ronis Judith hingeldades veest välja, kuid ta ei saanud hetkegi kaotada. Ta tõmbas keebi ümber õlgade ja tõttas kiirel sammul kaldast üles muruplatsile ning pöördus seal ringi, et vaadata, mida ta Stefani majast nägi. Judithi-poolsel jõekaldal metsikult vohava leinaremmelga tagant oli näha aga ainult poolt Stefani aiast.

Judith jooksis majja, haaras telefoni ja valis hädaabinumbri. Kõne vastuvõtmist oodates liikus ta suure eendakna juurde, et Stefani kinnistul silma peal hoida.

„Siia on politseid vaja!“ teatas Judith kohe, kui kõne vastu võeti. „Mu naabri majas tulistati kedagi! Kiirustage! Keegi lasti maha!“

Kõne vastuvõtja küsis temalt Stefani aadressi, pani kirja, mida Judith oli kuulnud, teatas, et operatiivsõiduk on teele saadetud, ja lõpetas seejärel kõne. Judith tundis sügavat pettumust. Kindlasti oli olemas midagi, mida ta saaks veel teha, või veel keegi, kellele helistada? Näiteks rannavalvele? Lõppude lõpuks oli tegu ju veeäärse hädaolukorraga. Või siis äkki vetelpäästele?

Judith kiikas aknast Stefani maja poole, mis seisis ilmsüütult õhtupäikeses.

Kui keegi oleks täpselt sel hetkel jõel olnud ja juhtumisi pilgu Judithi häärberi poole tõstnud, siis oleks ta näinud väga lühikest ja parajalt prisket hallide juustega seitsmekümnendates eluaastates naist, kes seisis ihualasti oma eendakna ees, keep heidetud üle õla nagu mõnel superkangelasel. Mida ta mitmes mõttes oligi.

Ehkki ta seda veel ise ei teadnud.